

Are We The Baddies?



([https://substackcdn.com/image/fetch/f\\_auto,q\\_auto:good,fl\\_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2F8374ac15-fc73-4dfd-92b4-5cf5c0ba2c2d\\_1212x1192.png](https://substackcdn.com/image/fetch/f_auto,q_auto:good,fl_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2F8374ac15-fc73-4dfd-92b4-5cf5c0ba2c2d_1212x1192.png)).

*„Diplomați occidentali care se iau de Ungaria pentru că guvernul acesteia, ales democratic, nu subscrie unora dintre cele mai recente pioșenii woke asupra problemelor 2SLGBTQ+. A existat vreun activism „pride” similar în Arabia Saudită, de exemplu? Sau numai țintele vestice moderate sunt atacate?”*

*UK în Ungaria 26 septembrie*

*Ambasadorul Paul Fox și echipa am participat din nou și anul acesta la parada Pride din Pecs, promovând importanța respectării drepturilor omului și susținând comunitatea LGBT. În ciuda vremii, ne-am simțit minunat celebrând Egalitatea, Diversitatea, Incluziunea.*

Am mai pomenit aici și mai demult despre atitudinea rușinoasă a ambasadorului american, care îi muștra aspru pe maghiari, tratându-i de troglodiți înapoiți, pentru că refuză să accepte o concepție morală despre LGBT care nu s-a consolidat în rândurile elitei din SUA decât în 2012, când Barack Obama a spus că, de fapt, el susține căsătoria între persoane de același sex. (Nimeni nu credea că n-ar fi susținut-o, deși chiar el a spus că n-o susține, în 2008; importanța declarației lui Obama din 2012 a fost că el a ghicit în frunzulițele de ceai și și-a dat seama că acum era voie să spună adevărul despre convingerile lui).

Acum văd că nu doar ambasadorul american face activism. Cum Doamne-iartă-mă este compatibil acest lucru cu calitatea de ambasador?! Câte țări din lume sunt atacate public de ambasadorii occidentali din cauza legislației asupra căsătoriei gay și a materialelor LGBT care-i vizează pe copii? Ungaria permite parteneriatul civil între persoane de același sex, dar asta nu-i destul. Nu vi se pare, totuși, bizar?

Și nu doar Ungaria, cel puțin când vine vorba de diplomații americani. Ambasadorul Statelor Unite în Japonia, Rahm Emanuel, a făcut un apel public la guvernul japonez să-și modifice legislația LGBT. (<https://www.foxnews.com/video/6326614055112>) Japonia este unul dintre cei mai importanți aliați ai Statelor Unite, dar uite că ambasadorul american s-a amestecat în repetate rânduri în dezbaterile politice interne, pe probleme care nu aveau absolut nicio legătură cu relațiile dintre America și Japonia.

În tot timpul în care am scris despre lungul marș triumfător al activismului LGBT prin instituțiile vieții americane, n-am reușit niciodată să fiu total mulțumit că aș fi identificat motivul pentru care această problemă are atâta putere în imaginația elitelor. Am să vă spun de ce cred eu că are, dar trebuie să mărturisesc, totodată, că nici măcar explicația mea nu pare să lămurească pe deplin pasiunea radicală a elitelor vestice față de acest subiect.

Remarcați, vă rog, că nu spun că n-aș înțelege de ce elitele susțin drepturile LGBT; înțeleg prea bine. Ce nu înțeleg este *fanatismul* cu care au îmbrățișat subiectul. Ce anume are acest subiect, care îi trimite pe diplomații occidentali pe străzile țării-gazdă ca să denunțe legile acelei țări, aceleași cu legile pe care propriile lor țări, ale ambasadorilor, le aveau, se pare, până alaltăieri? Ce anume împinge elitele instituționale să afirme dreptul de a face propagandă ideologiei de gen, în fața copiilor din școlile publice, și de a crea un sistem care le mutilează chimic și chirurgical corpurile acestor copii, într-o încercare de a le schimba sexul – și, în tot acest timp, ținând secret față de părinți ce li se face copiilor lor?

În umila mea opinie, aici există doi factori înrudiți. În primul rând, homosexualitatea și transgenderismul reprezintă victoria totală a Revoluției Sexuale. Revoluția Sexuală a proclamat că autonomia sexuală era un drept fundamental al omului. A proclamat că nu trebuie să existe nicio limită

asupra activității sexuale dintre adulți care consimt. (În anii 1970 și 1980, copiii din Germania și din alte locuri erau pregătiți pe față pentru inițiere sexuală cu adulți. Obiceiul s-a dus, dar acum se întoarce.) Deși transgenderismul nu este unul și același lucru cu homosexualitatea sau bisexualitatea, toate trei se leagă împreună pentru cauza eliberării exprimării sexuale. A recunoaște maximal LGBT în legislație echivalează cu a codifica revoluția și a o instituționaliza în cel mai înalt grad.

Al doilea factor este acesta: jurnalistul gay Andrew Kopkind a scris „Momentul gay”, un articol pentru revista de stânga *The Nation*, în mai 1993, după uriașul marș LGBT de la Washington din acel an. Nu poate fi citit pe website-ul revistei, dar am găsit totuși acolo extrasul de mai jos. Sublinierile îmi aparțin:

Ceea ce a schimbat climatul din America este îndelungata experiență a luptei gay, mijloacele necesare fiind, mai întâi, să-ți declari public orientarea, iar în al doilea rând, să faci o scenă. Uneori este mărturia personală, alteori este acțiunea politică, iar la nivel mai general este crearea unei comunități culturale care să se bazeze pe identitatea sexuală...

*Anii nouăzeci gay nu sunt doar despre drepturi civile, toleranță și legitimitate. Ce a început să se rostogolească afară din dulapurile secretului în momentul Stonewall schimbă profund modul în care trăim, formăm familii, ne gândim unii la alții și ne purtăm unii cu alții, ne îngrijim sănătatea și bunăstarea, și înțelegem însuși sensul identității. **Toate curențele încrucișate ale luptei de eliberare din prezent se subsumează luptei gay.** Momentul gay este în unele privințe similar momentului pe care l-au trăit alte comunități în trecutul națiunii, dar este și ceva mai mult decât atât, pentru că identitatea sexuală se află în criză în rândurile întregii populații, iar persoanele gay – în același timp cele mai vizibil evidente subiecte și obiecte ale crizei – au fost forțate să inventeze o întreagă cosmologie ca s-o înțeleagă. Nimeni nu spune că schimbarea se va produce ușor. **Dar e foarte posibil ca o mică și disprețuită minoritate sexuală să schimbe America pentru totdeauna.***

Exact asta a făcut. Esențial aici este că Kopkind a priceput că „lupta gay” – care în cele din urmă va fi rebotezată „lupta LGBT” – a fost punctul culminant și piatra unghiulară care a încununat variate „lupte de eliberare”. Care ar fi argumentele? Deși Kopkind, care a murit cu niște ani în urmă, probabil că n-ar fi formulat așa chestiunea, lupta LGBT nu este doar despre lege și moralitate; este ceea ce eu am numit „cosmic”. Cel mai citit articol pe care l-am scris eu vreodată pentru *The American Conservative* a fost un material din 2013 numit „Sexul după creștinism”, și la care nu se poate avea acces decât cu plată, la fel ca toate celelalte articole scrise de mine. Nu am o copie a materialului respectiv, dar am găsit online un extras:

*Căsătoria gay semnifică triumful final al Revoluției Sexuale și detronarea creștinismului, pentru că neagă exact conceptul de bază al antropologiei creștine. [...]*

*Prea mulți [creștini occidentali] cred despre căsătoria între persoane de același că n-ar fi altceva decât o simplă chestiune de etică sexuală. Ei nu reușesc să vadă că mariajul gay și prăbușirea concomitentă a căsătoriei, în rândurile heterosexualilor săraci și din clasa muncitoare, sunt perfect de înțeles, dat fiind individualismul autonom sacralizat de modernitate și adoptat de cultura contemporană – într-adevăr, de mulți care își spun creștini. Ei nu sesizează că creștinismul, înțeles cum se cuvine, nu este un adjuvant terapeutic-moralist al individualismului burghez – o reacție comună printre creștinii americani și una denunțată de Philip Rieff în 2005 ca „pur și simplu jalnică” –, ci se opune în mod radical ordinii (sau dezordinii) culturale ce domnește astăzi.*

Am tratat mai în profunzime subiectul în cartea *Opțiunea Benedict* (<https://contramundum.ro/produs/optiunea-benedict-rod-dreher/>). (poate fi comandată [aici](https://contramundum.ro/produs/optiunea-benedict-rod-dreher/) (<https://contramundum.ro/produs/optiunea-benedict-rod-dreher/>), tradusă în limba română – n.n.).

Extrase:

*Căsătoria creștină, scrie [clasicista Sarah] Ruden, era „tot atât de diferită față de orice altceva de dinainte sau de după, ca porunca de a întoarce și celălalt obraz”. Castitatea – folosirea cum se cuvine a darului sexualității – era cea mai mare deosebire care îi așeza pe creștinii bisericii timpurii aparte de lumea păgână.*

*Ideea de reținut nu este că creștinismul ar fi avut ca scop unic sau esențial redefinirea și reevaluarea sexualității, ci că, în antropologia creștină, sexul capătă o semnificație nouă și diferită, una care impunea ca obligatorie o schimbare radicală de comportament și de norme culturale. În creștinism, ce face o persoană cu sexualitatea ei nu se poate separa de ce este persoana respectivă. Într-un anumit sens, modernii cred și ei același lucru, dar dintr-o perspectivă complet diferită de cea a bisericii timpurii.*

*Vorbind despre modul în care bărbații și femeile creștinismului timpuriu își priveau trupurile, istoricul Peter Brown spune că trupul “era înglobat într-o matrice cosmică, în moduri care făceau percepția de sine a trupului să fie profund diferită de a noastră. În ultimă instanță, sexul nu era expresia nevoilor lăuntrice, închise în trupul izolat. Dimpotrivă, era văzut ca freamăt pulsând prin trup al acelorași energii care țineau stelele vii. Fie că acest puls de energie provenea de la zei binevoitori sau de la demoni răuvoitori (așa cum credeau mulți creștini radicali), sexul nu putea fi niciodată văzut ca un lucru doar pentru trupul omenesc izolat.”*

*Învățătura sexuală a creștinismului timpuriu nu vine doar din cuvintele lui Iisus și ale Apostolului Pavel; în linii mai generale, ea rezultă din antropologia Bibliei. Ființa omenească poartă chipul Lui Dumnezeu, oricât de umbrit de păcat, și este apogeul unei ordini pe care Dumnezeu a creat-o și a impregnat-o cu sens.*

*În această ordine, omul are un rost. El este menit pentru ceva, să atingă anumite scopuri. Când Apostolul Pavel i-a avertizat pe creștinii din Corint că sexul cu o prostituată însemna ca ei să-l unească pe Iisus Hristos cu acea prostituată, el nu vorbea în sens metaforic. Pentru că noi îi aparținem Lui Hristos ca unitate a trupului, minții și sufletului, felul în care ne folosim trupul și mintea în mod sexual are o foarte mare importanță.*

*Orice lucru pe care îl facem și nu se ridică la înălțimea unei armonii perfecte cu vrerea Domnului, este păcat. Păcatul nu este doar simpla nerespectare a regulii, ci nereușita de a trăi în acord cu structura realității însăși.*

*Creștinul care trăiește în realitate nu-și va uni trupul cu al altcuiva, în afara ordinii pe care ne-o dă Dumnezeu. Asta înseamnă fără sex în afara legământului prin care un bărbat și o femeie își pecetluiesc dragostea exclusiv prin Hristos. În învățătura creștină tradițională, a dreptei credințe, cei doi devin cu adevărat „un singur trup”, într-un mod care transcende simbolicul.*

*Dacă sexul este sfințit prin legământul căsătoriei, atunci sexul înăuntrul căsătoriei este o icoană a relației lui Hristos cu poporul Său, biserica. El revelează miraculoasa putere dătătoare de viață a comuniunii spirituale care are loc atunci când un bărbat și o femeie – și numai un bărbat și o femeie – se dau unul celuilalt. Ideea unei căsătorii fără sex este o noutate absolută în tradiția teologică creștină.*

*„Semnificația diferenței sexuale nu a fost niciodată până acum dependentă de preferințele unei ființe sau de întrebarea dacă Dumnezeu i-a dat episodic unei ființe particulare să aibă anumite preferințe”, scrie teologul catolic Christopher Roberts. El continuă prin a spune că, pentru creștini, sensul sexualității a depins întotdeauna de relația ei cu ordinea creată și cu escatologia – scopul ultim al omului. „După cum a fost deosebit de limpede, probabil pentru prima dată la Luther, faptul unei creații diferențiate sexual este socotit, în privința oamenilor, ca o informație de la Dumnezeu despre cine și ce înseamnă să fii o ființă omenească”, scrie Roberts.*

*Contrar teoriei moderne a genurilor, întrebarea nu este Suntem bărbați sau femei?, ci Cum trebuie să fim bărbat și femeie împreună? Legitimitatea dorinței noastre sexuale este restrânsă de datul naturii. Realitățile biologiei noastre nu sunt incidentale persoanei noastre. Căsătoria trebuie să fie complementară sexual, pentru*

că numai perechea bărbat-femeie oglindește generativitatea ordinii divine. „A făcut bărbat și femeie”, se spune în *Facerea*, arătând că complementaritatea este înscrisă în natura realității.

Divorțul facil întinde legătura sacră a căsătoriei până la punctul de rupere, dar nu neagă complementaritatea. Căsătoria între persoane de același sex, însă, o neagă. În mod similar, transgenderismul nu doar că deformează, ci distruge realitatea biologică și metafizică a masculinului și femininului. Totul, în această dezbatere (și în multe altele dintre creștinismul tradițional și modernitate), se învâрте în jurul răspunsului pe care îl dăm la întrebarea „Este lumea naturală, cu limitele ei, un dat, sau suntem liberi să facem cu ea orice poftim?”

Și tot din *Opțiunea Benedict* (<https://contramundum.ro/produs/optiunea-benedict-rod-dreher/>):

Principalul lucru care ajută o cultură să supraviețuiască, scria [Philip] Rieff, este „puterea instituțiilor sale de a-i lega și dezlega pe oameni în desfășurarea treburilor lor, cu rațiuni care pătrund atât de adânc în sinele lăuntric, încât ele devin implicit înțelese de toți la fel”. O cultură începe să moară, a continuat Rieff, „atunci când instituțiile sale normative nu mai reușesc să comunice idealuri în moduri apte să rămâne convingătoare lăuntric, în primul rând pentru elitele culturale însele”.

Cu alte cuvinte, cultura iudeo-creștină a Vestului era pe moarte pentru că nu mai credea cu tărie în ordinea sacră creștină, cu ale sale porunci categorice: „să nu...”, și pentru că îi era imposibil să cadă de acord asupra interdicțiilor pe care orice cultură trebuie să le aibă, ca să țină în frâu pasiunile individuale și să le canalizeze în scopuri benefice social. Ceea ce a făcut ca situația noastră să fie atât de revoluționară, spune Rieff, este faptul că, pentru prima oară în istorie, Occidentul încerca să clădească o cultură bazată pe absența credinței într-o ordine superioară căreia să i ne supunem. Cu alte cuvinte, noi ne cream o „anticultură”, una care făcea imposibil fundamentul pentru o cultură stabilă.

Adică, în loc să ne învețe de ce anume trebuie să ne lipsim ca să fim civilizați, avem o cultură edificată pe un cult al dorinței, una care ne spune că vom găsi sens și scop în eliberarea de vechile prohibiții, după cum alegem noi înșine, ca indivizi care se dirijează singuri.

„Erosul trebuie ridicat la nivelul unui cult religios, în societatea modernă, nu pentru că am fi realmente obsedați de el, ci pentru că mitul libertății o cere”, spune filozoful politic Stephen L. Gardner. „În dorința carnală crede individul modern că își afirmă «individualitatea». Trupul trebuie să fie adevăratul «subiect» al dorinței, pentru că individul trebuie să fie autorul propriei dorințe.”

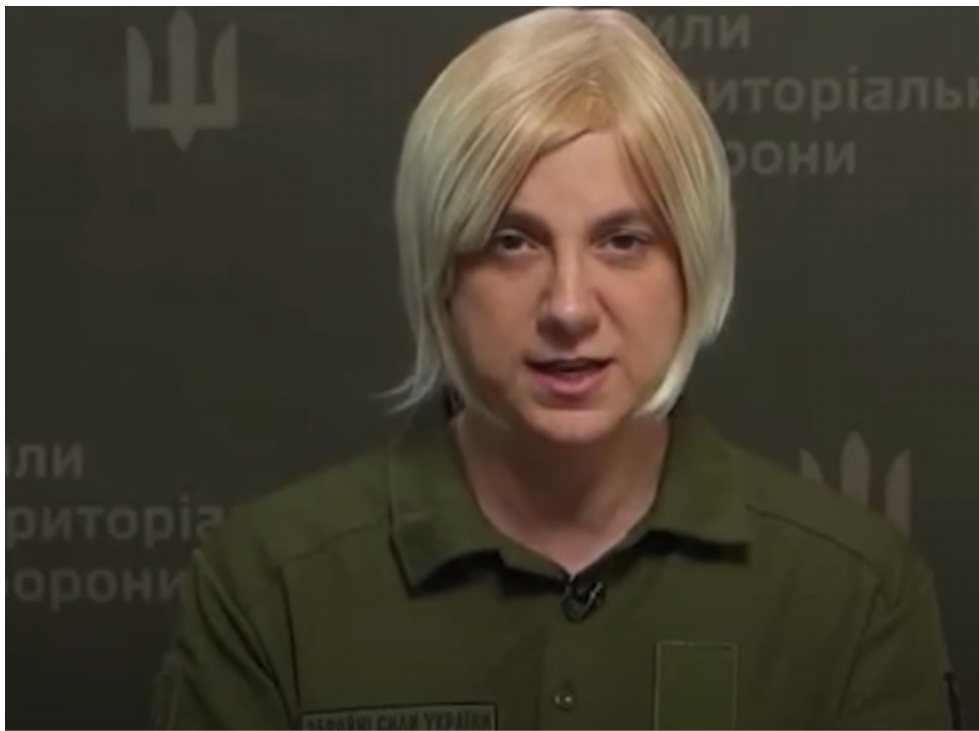
Steagul Pride este de fapt flamura unui imperiu pornit într-o cruciadă – un imperiu care neagă explicit creștinismul și este hotărât să-l zdrobească, cu aceeași înflăcărare cu care imperialiștii creștini de odinioară erau hotărâți să zdrobească credințele păgâne ale indigenilor. Acești ambasadori sunt reprezentanții puterilor imperialiste cultural care acționează în numele unui imperiu clădit pe dorința omenească și care impune negarea a orice contestă această pretenție.

Nimic mai nimerit decât faptul că, în ciuda conservatorismului cultural profund al ucrainenilor, „ambasadorul” mediativ al acestei țări în Occident, în cadrul acestui conflict militar, a fost până la recenta lui concediere un transsexual american, din bărbat în femeie, pe nume Sarah Ashton-Cirillo.

Niște farsori ruși l-au păcălit pe Ashton-Cirillo

([https://twitter.com/KanekoaTheGreat/status/1707130990882332908?](https://twitter.com/KanekoaTheGreat/status/1707130990882332908?t=79qs_RvFdUzAmSRdzZIyuA&s=19)

[t=79qs\\_RvFdUzAmSRdzZIyuA&s=19](https://twitter.com/KanekoaTheGreat/status/1707130990882332908?t=79qs_RvFdUzAmSRdzZIyuA&s=19)) să spună într-o filmare video niște lucruri absolut uluitoare, inclusiv să afirme că rușii nu sunt ființe umane. Ucrainenii înțelegeau că era o mutare de propagandă, să arate Occidentului drept față publică a războiului lor, o persoană transgen, ca simbol al imaginii Ucrainei în chip de națiune liberală și progresistă ce se ridică în calea „orcilor” ruși, care se opun eliberării LGBT. Ashton-Cirillo este de fapt o față a imperiului:



([https://substackcdn.com/image/fetch/f\\_auto,q\\_auto:good,fl\\_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2Ff751f464-fe62-45e2-85f3-0340ecc15840\\_1252x926.png](https://substackcdn.com/image/fetch/f_auto,q_auto:good,fl_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2Ff751f464-fe62-45e2-85f3-0340ecc15840_1252x926.png)).

Peste câteva zile, Vaticanul își va găzdui „Sinodul despre sinodalitate (<https://religionnews.com/2023/09/27/everything-you-need-to-know-about-the-vaticans-highly-anticipated-synod-on-synodality/>)”, o adunare despre adunări. Pe agenda discuțiilor se va afla și chestiunea catolicilor LGBT. (<https://catholicherald.co.uk/synod-working-document-envisages-creation-of-radically-inclusive-catholic-church/>). Mulți catolici conservatori și tradiționaliști cred că toată această poveste este doar o acoperire pentru ca Papa să justifice liberalizarea, sub pretextul că „îi ascultă pe oameni”. Eu cred că au dreptate. Ce se întâmplă acum în Biserica Catolică și în alte câteva culte creștine este negarea antropologiei creștine așa cum am definit-o mai sus. Nici că s-ar putea o mișcare mai monumentală. Odinioară, Biserica a transformat Imperiul Roman, dar acum se pare că Imperiul transformă Biserica.

Țineți minte vorbele mele: creștinii credincioși (și cei aparținând altor credințe) care refuză să-și plece capul în fața steagului Imperiului, indiferent de formă, vor trebui să se retragă în echivalentul modern al catacombelor. Nu este o exagerare. Majoritatea americanilor nu apreciază cât de important este, din punct de vedere legal, să facă parte oficial dintr-o biserică ale cărei reguli păstrează și aplică standarde clare în privința problematicei LGBT. Sub legislația americană, o organizație religioasă (de exemplu, o școală) care se află sub autoritatea unei biserici cu învățături clare împotriva conduitei LGBT *și care aplică în mod consecvent acele învățături, atunci când sunt contestate*, are șanse mult mai mari să obțină câștig de cauză în instanță, dacă este dată în judecată pentru discriminare.

O școală creștină care nu face parte dintr-un asemenea organism confesional se prea poate să câștige procesul, dar va fi mai greu, mi-a spus odată un avocat specializat în drepturi și libertăți. Iată de ce este absolut esențial ca școlile și alte instituții creștine să aibă declarații explicite de credință care vorbesc despre orientarea sexuală și identitatea de gen, și să le apere în practică. Am discutat odată cu directorul unei școli creștine repute și de mare succes, care se lupta tocmai cu această problemă. Școala voia să

păstreze un elev care avea drept părinți două lesbiene, cu toate că presupunea încălcarea standardelor școlii. Directorul voia să facă acest lucru din rațiuni pastorale, dar avocații școlii l-au avertizat că, dacă o face, nu va putea probabil să oprească repetarea situației în viitor.

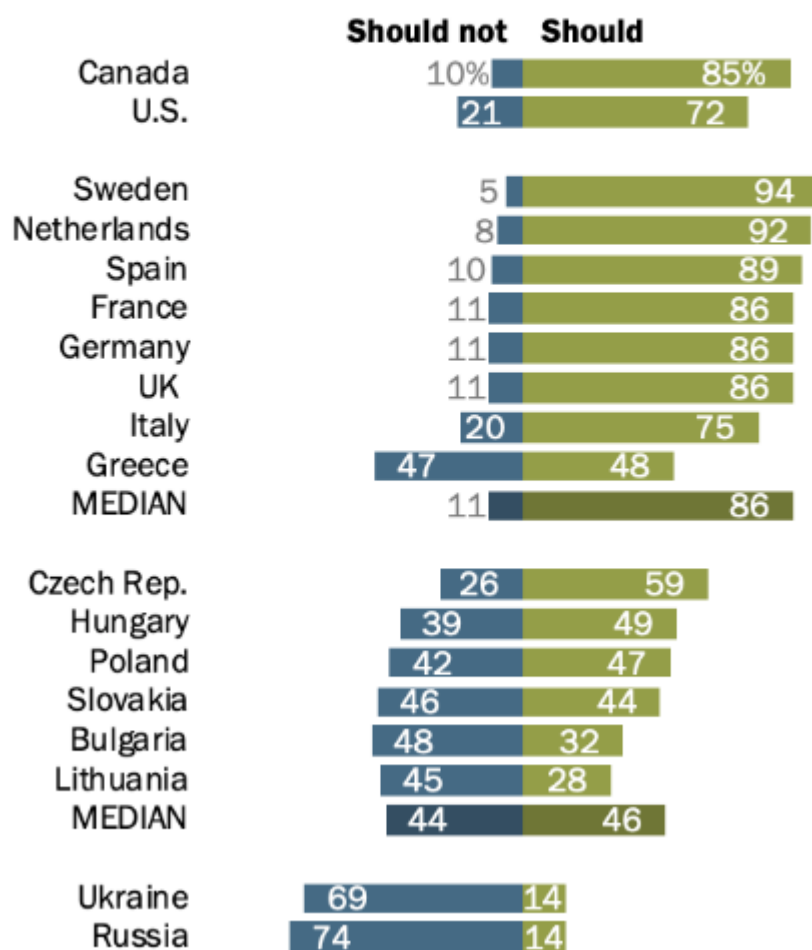
Data fiind poziția explicită a Bisericii Catolice în chestiune, o școală catolică acționată în judecată pentru discriminare anti-LGBT ar avea o șansă destul de bună în instanță – cu condiția ca dioceza să fi apărât învățătura bisericii, atunci când a fost contestată. Acum câțiva ani, a fost o arhidioceză americană unde arhiepiscopul fusese luat în focuri de unii catolici locali pe motiv că îi lipsea „sensibilitatea pastorală”, din cauză că apăraseră (și se prea poate să fi dat chiar el instrucțiunea în acest sens) concedierea de către o școală diocezană a unui cadru didactic care se căsătorise public cu o persoană de același sex. Posibil ca arhiepiscopul să fi dorit să fie tolerant în acel caz particular, nu am de unde să știu, dar îi revenea obligația să apere învățătura Bisericii în acel mod, fiindcă, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi predat efectiv, cu arme și bagaje, poziția arhidiocezei în orice procese de discriminare viitoare.

Dacă Roma își schimbă poziția în această problemă, ar putea fi dezastruos pentru școlile catolice din Statele Unite, în privința proceselor pe motiv de discriminare.

Și încă un lucru. Iată câteva date din sondajele Pew pe anul 2020:

## Acceptance of homosexuality varies across the globe

*% who say homosexuality \_\_\_ be accepted by society*





[https://substackcdn.com/image/fetch/f\\_auto,q\\_auto:good,fl\\_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2F287d7c81-ee6d-41fd-9500-641df72fcc57\\_692x860.png](https://substackcdn.com/image/fetch/f_auto,q_auto:good,fl_progressive:steep/https%3A%2F%2Fsubstack-post-media.s3.amazonaws.com%2Fpublic%2Fimages%2F287d7c81-ee6d-41fd-9500-641df72fcc57_692x860.png)

„Gradul de acceptare a homosexualității variază pe glob

% care spun că homosexualitate **nu trebuie** (albastru) / **trebuie** (verde) să fie acceptată de societate“

Vedeți cifrele pentru Ucraina? Credeți că războiul cu Rusia chiar i-a făcut pe ucrainenii să treacă de partea lui Sarah Ashton-Cirillo? Sau bănuți că ucrainenii au înțeles că, pentru a primi bani și arme de la Occident, trebuie să ridice steagul Imperiului, oricât de lipsit de onestitate ar fi acest gest?

Remarcați diferența dintre SUA+Europa Occidentală, pe de o parte, și Europa de Est, pe de alta. Problema este tranșată în primul caz, dar continuă să fie foarte mult sub semnul întrebării în Est. Cum spuneam, în Ungaria parteneriatele între persoane de același sex sunt permise, dar nu și căsătoria. Mie mi se pare un compromis rezonabil, într-o țară unde majoritatea oamenilor se declară în favoarea drepturilor gay, dar o minoritate însemnată nu este de acord. În orice caz, Ungaria este o democrație; dacă oamenii sunt de altă părere, pot să voteze pentru schimbare. Diplomații occidentali care mășăluiesc în Ungaria împotriva guvernului țării-gazdă nu doar că se poartă mitocănește, ci sunt și imperialiști. Nu vezi ambasadori din țările est-europene mășăluind în capitalele occidentale împotriva drepturilor gay de acolo – și nici n-o să-i vezi. Nu-i privește pe ei.

Dar nu așa se poartă Occidentul, nu în chestiuni care țin de LGBT. Luni la Bratislava, un profesor universitar cu părul alb m-a tras deoparte la o conferință a conservatorilor ca să-mi spună cum, sub comunism, oamenii ca el priveau spre America și vedeau un far călăuzitor al speranței și libertății, dar acum se tem de America. El a spus, și aici îl parafrazez: „Voi, americanii, faceți să le fie mai ușor oamenilor din toată lumea să plece de lângă voi, să intre în alianțe cu Rusia sau China“. Am mai pomenit în acest spațiu și înainte îngrijorarea pe care și-au exprimat-o în fața mea legiuitorii catolici ugandezi, în vara anului 2021, pentru că azi, țările europene și America le cer africanilor să întoarcă spatele concepțiilor lor tradiționale despre homosexualitate, ca o condiție pentru a primi ajutor.

Atunci când spun că toate acestea fac parte din Noua Ordine Mondială, nu folosesc expresia în sens conspiraționist. O folosesc în sens propriu: națiunile occidentale bogate au decretat că lumea trebuie să fie așezată, ordonată, în așa fel încât să fie răsturnate toate limitele tradiționale asupra conduitei homosexuale și transgenderismului. În 2015, eterna speranță prezidențială Hillary Clinton a ținut un discurs despre drepturile femeilor la un summit Women In The World.

<https://www.theguardian.com/us-news/2015/apr/24/hillary-clinton-rouses-womens-summit-with-first-big-speech-of-presidential-run>) Ea a vorbit despre dreptul la avort (dând de pământ cu compania condusă de creștini Hobby Lobby, în remarcile pe care le-a făcut), precum și despre necesitatea de a afirma „femeile gay și transgen“. Clinton a spus, imediat după o lamentație privind lipsa de „îngrijire a sănătății reproductive“ (a se citi avort):

*Toate legile pe care le-am promulgat contează prea puțin, dacă nu sunt aplicate. Drepturile trebuie să existe în practică, nu doar pe hârtie. Legile trebuie să fie susținute cu resurse și voință politică. Iar normele culturale adânc înrădăcinate, credințele religioase și prejudecățile structurale trebuie să fie schimbate.*

Puteți urmări remarcile respective în materialul video de aici. ([https://youtu.be/pVTiAJ1e9SM?si=9\\_Q-Anxq6ysUgKgO&t=518](https://youtu.be/pVTiAJ1e9SM?si=9_Q-Anxq6ysUgKgO&t=518))

Nici că poate fi mai limpede ce anume gândesc ei și ce intenționează să facă. Religia voastră, suveranitatea voastră națională, tradițiile voastre – dacă ele îi stau în cale Imperiului, ele trebuie să dispară.

Asta înseamnă America azi, pentru o mulțime de oameni de pe glob. De ce nu? Asta înseamnă și pentru americanii care se trezesc „de partea greșită a istoriei”, conform clasei noastre conducătoare. Am atins acel punct din istorie când americanii patrioți cu convingeri morale conservatoare trebuie să întrebe, despre rolul jucat de guvernul nostru în lume: „Noi suntem răii?”

Traducere de la <https://roddreher.substack.com/p/the-flag-of-crusading-empire>  
(<https://roddreher.substack.com/p/the-flag-of-crusading-empire>).



## Publicat de CrossRoads

*Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) [Vezi toate articolele lui CrossRoads](#)*

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal